

Δεν είναι συνηθισμένο να οργανώνεται σε έναν ιδιωτικό χώρο μια διεθνής έκθεση και μάλιστα με ένα τόσο σοβαρό θέμα: Τα 100 χρόνια από την γενοκτονία των Αρμενίων για αυτό και αισθάνομαι ιδιαίτερη τιμή που χαιρετίζω με αυτά τα λίγα λόγια την εκδήλωση. Ο 20^{ος} αιώνας, ο αιώνας του μοντερνισμού, η εποχή που βρήκε το θάρρος να αναγγείλει τον θάνατο το Θεού και την ανάσταση του ανθρώπου, η εποχή που ευαγγελίστηκε την διαρκή πρόοδο και ονειρεύτηκε, μέσω των καλλιτεχνικών κινημάτων της, την αδιαπραγμάτευτη ανθρώπινη δυνατότητα για ευτυχία μέσα από μια τελεολογία με επιστημονικοφανές ένδυμα, άρχισε με μία φριχτή γενοκτονία, αυτή των Αρμενίων. συνεχίστηκε με μian ακόμη φριχτότερη, την ΣΟΑ, δηλαδή το Ολοκαύτωμα, και τερματίστηκε εντελώς δυσοίωνα μέσα σε μια σειρά τοπικών μεν πολέμων, αλλά με παγκόσμια εμβέλεια. Με την παρούσα έκθεση, έξι Αρμένιοι καλλιτέχνες που κατοικούν στην Ελλάδα και έξι εκπρόσωποι της Αρμενικής διασποράς σε όλον τον κόσμο, παρουσιάζουν έργα, εμπνευσμένα από την τρομακτική καταστροφή του 1915, εκφράζοντας, από καρδιάς, μian ευχή: Πρώτον, να μην ξεχαστεί ποτέ αυτή η θυσία. Όχι για λόγους αντεκδίκησης και ρεβανσισμού, αλλά για λόγους ιστορικής μνήμης και εγρήγορσης. Και δεύτερον, γιατί το αίμα δεν ξεπλένεται ποτέ με αίμα, αλλά με έργα και ιδέες που το υπερβαίνουν. Η Τέχνη, ήταν ανέκαθεν, είναι και σήμερα το πιο δυνατό, το πιο αποτελεσματικό όπλο στην μάχη της ειρήνης.

Τα παρουσιαζόμενα έργα είναι μεν συναισθηματικά και έμφορτα από συγκίνηση, αλλά δεν επιδιώκουν τον εύκολο εντυπωσιασμό. Επιδιώκουν τον στοχασμό και την νηφάλια σκέψη. Είναι σα να λένε: *Ποτέ ξανά.*

Υ.Γ. Ο φίλος μου ο Gagik λέει: «Κανείς δεν ξεχνάει, τίποτε δεν ξεχνιέται». Αυτός είναι και ο προορισμός της ιστορίας. Η τελευταία ελπίδα των ανθρώπων για δικαιοσύνη και για όσα ψυχία ευτυχίας δικαιούνται.

Μάνος Στεφανίδης

9/4/2015